

lige saa godt straks kan paabegynde saavel Plantningerne som Jordens Bearbejdelse, naar det er Hensigten at opdyrke en vis Del af denne Hedestrækning. Da jeg i 1915 begyndte med at tale om Opdyrkning af Hederne, var det Indvendingen imod mig, at disse Strækninger skulde henligge nogle Aar, inden man kunde begynde at tilsaa og høste dem. Nu har man ingen Gødning, nu kommer man med den stik modsatte Indvending og siger, at man ikke nu kan paabegynde disse Arbejder, fordi man ingen Kunstgødning har. Er det da ikke rigtigt i Henhold til de sagkyndige Udtalelser, der fremkom i 1915, nu at paabegynde Jordens Bearbejdelse og saa lade den ligge i de Aar, den skal ligge, indtil Kunstgødning kan fremskaffes? Og saa meget Haab har jeg dog, at Verdenskrigen under alle Omstændigheder er endt og Tilførsel af Kunstgødning saavel som af Mergel bliver mulig om to eller tre Aar. Jeg vil derfor paa ny henstille til den højtærede Minister, at han stiller sig saa imødekommende som paa nogen Maade muligt overfor dette Andragende fra Hedeboerne i Hvilsom, idet jeg mener, at en Imødekommen der naturligvis, foruden den Betydning, det særlig har der, er et Præcedens for de andre Hedeboere i Jylland, som ønsker at faa deres Hedestrækninger opdyrket.

Endelig sagde den højtærede Minister, at der med Hensyn til Muslingers Anvendelse til Hønsfoder jo var nogle Arbejder i Gang, idet private tilbyder Muslinger, og at disse Muslinger formentlig ikke bruges i tilstrækkelig Udstrækning. Hvorfor ikke? Jeg tror, fordi den højtærede Minister ikke rigtig har set, at han paa dette Punkt havde en meget betydelig Forpligtelse til at tage Initiativet paa Befolkningens Vegne. Her er nemlig en Rationering af Fodermidler for hele Landets Vedkommende, saavel til Husdyr af større Betydning, Køer og Heste, som ogsaa for de mindre Husdyrs Vedkommende, f. Eks. Fjerkræ. Det er da min Opfattelse, at hvis den højtærede Landbrugsminister havde taget denne Sag i sin Haand — jeg har talt om det i Aarevis — og havde sagt til Befolkningen: Her er disse Levnedsmidler til Husdyrene, nu skal jeg fremskaffe dem, vi rationerer det, og de Landboere, der bor i Nærheden af Kysten, faar i Stedet for Korn en saa og saa stor Mængde Muslinger til deres Høns —, saa skulde Befolkningen nok have lært at bruge dette fortrinlige Fodermiddel til deres Høns. Saa havde Kystbeboerne faaet Muslinger

nok til deres Høns, medens de, der boede længere inde i Landet, havde faaet en betydelig større Mængde Korn til deres Høns, og saa kunde hele Landets Hønsbestand være blevet bevaret i større Udstrækning, end det hidtil er sket og nu kan ske. Derfor vilde jeg ønske, at den højtærede Minister i Henhold til de elskværdige Udtalelser om denne Sag, han kom med i Slutningen af sin Tale, vilde tage den op til fornyet Overvejelse. Jeg er overbevist om, at han vilde indlægge sig Fortjeneste og erhverve sig Taknemmelighed hos et meget stort Antal af Smaafolk, der holder Høns, naar han vilde fremme denne Sag.

Westergaard: Der er blevet sagt fra forskellige Sider, at man under de nuværende Forhold ikke skulde anvende Kunstgødning paa nyopdyrket Jord, men hellere paa den gammeldyrkede. Nu er det ikke Meningen, at jeg vil underholde ærede Medlemmer med et landøkonomisk Foredrag, men jeg vil dog ikke undlade at bemærke, at man skal være varsom og ikke for ensidig i sine Betragtninger over dette Forhold, thi vi maa vel huske paa, at dersom der ikke kan skaffes Kunstgødning til den nyopdyrkede Hedejord, standser man det umaadelig store Arbejde, der foregaar paa den jyske Hede; thi medens man paa den gammeldyrkede Jord er i Stand til at høste Afrøde uden stærk Anvendelse af Kunstgødning, er det paa nyopdyrket Jord fuldstændig umuligt. Hvis jeg ikke var bange for, at Forhandlingerne skulde trække i Langdrag, kunde jeg have Lyst til at spørge det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Vilhelm Rasmussen), der er saa interesseret i disse Spørgsmaal, hvilket jeg for Resten kun paaskønner, hvorledes han overhovedet vilde bære sig ad med at faa dette Arbejde med Opdyrkning af de store Hedearealer til Agermarker udført. Det er et Spørgsmaal, vi for Tiden beskæftiger os meget med, men som er vanskeligt at løse. Jeg skal imidlertid, da jeg ikke vil forlænge Debatten, ikke stille dette Spørgsmaal.

Klaus Berntsen: Jeg forstaaer ikke, hvorfor det ærede Medlem fra Køge (Mads Larsen) tog efter min Formening saa haardt paa de Udtalelser, der fremkom fra den højtærede Landbrugsminister angaaende Benyttelsen af den Gaard i Jullerup, som er skænket til Staten, thi det forekommer mig, at de to Herrer maatte kunne blive enige om det, som er Hoved-